

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **H. Ch.**, nar.
státní příslušnost
t. č. pobytem v
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2020, č. j. KRPB-92188-55/ČJ-2020-060022-Z,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. I. Vymezení věci
2. Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, č. j. KRPB-92188-55/ČJ-2020-060022-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce podle ust. § 129 odst. 1, 3 a 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) ve spojení s ust. § 125 odst. 1 téhož zákona o 19 dnů, tj. do 4. 8. 2020.

3. Žalobci bylo prodlouženo zajištění napadeným rozhodnutím za účelem předání do příslušného členského státu EU (Rumunsko) k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterou se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státní příslušníkem třetí země či osobou bez státní příslušnosti (dále jen „nařízení Dublin III.“).

4. II. Napadené rozhodnutí

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve odkázala na své rozhodnutí ze dne 21. 5. 2020, č. j. KRPB-92188-16/ČJ-2020-060022-Z (dále jen „rozhodnutí o zajištění“), jímž byl žalobce zajištěn za účelem předání do příslušného členského státu EU s tím, že doba zajištění byla stanovena na 32 dnů. Žalovaná dále vydala rozhodnutí k prodloužení zajištění žalobce, a to rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020, č. j. KRPB-92188-44/ČJ-2020-060022-Z („rozhodnutí o prodloužení zajištění“), tj. do dne 16. 7. 2020.
6. Žalovaná zkoumala, zda nadále trvají důvody pro zajištění žalobce podle ust. § 126 písm. a) ZPC a zjistila, že po zahájení dublinského řízení bylo dne 1. 6. 2020 Ministerstvem vnitra, OAMP odeslány žádosti o převzetí žalobce zpět do Lhůta pro odpověď byla stanovena v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. do 4. 5. 2020. Z evidence Policie ČR vyplývá, že do dne vydání napadeného rozhodnutí nebyly odpovědi obdrženy ani z jednoho osloveného členského státu.
7. Žalovaná v zásadě vycházela ze skutkového stavu věci zjištěného v prvotním řízení o zajištění. Žalobce vstoupil neoprávněně na území ČR dne 20. 5. 2020 a byl zajištěn při kontrole Policie ČR. Nepředložil žádný doklad, který by ho opravňoval pobývat v ČR. Ze systému EURODAC bylo zjištěno, že jeho otisky prstů se shodují se záznamem ID (.....).
8. V rámci podání vysvětlení dne 21. 5. 2020 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Se svým kamarádem M. A. odletěl z do, odkud se po čtyřech měsících dostali do nelegálním přechodem mimo hraniční přechod. Tam jim vzali otisky prstů a byli dva až tři měsíce v táboře. Odtud pak odešli a nastoupili bez vědomí řidiče na hranicích do kamionu, který je převezl až do ČR, kde vystoupili, protože už měli hlad. U stánku s jídlem je kontrolovala Policie ČR, byli zajištěni. Dále žalobce uvedl, že cestovní pas vyhodil v, přičemž cílem jeho cesty byla Nikde však o azyl nežádal. Na území členských států EU nemá žádné rodinné vazby, pouta nebo jiné závazky. Uvedl, že se cítí zdravý a bez příznaků nemoci COVID-19. Žalovaná dále hodnotila i tvrzení vyplývající

z podnětu žalobce k doplnění správního spisu ze dne 29. 6. 2020 a která jsou obsažena v protokolu o pohovoru ze dne 17. 6. 2020 provedeného v tzv. dublinském řízení vedeném Ministerstvem vnitra (OAMP). Žalovaná uvedla, že žalobce neuvedl žádné nevhodné chování ze strany rumunských policistů, ačkoliv měl možnost tyto skutečnosti sdělit. Uvedl pouze, že se mu nelíbí jako stát. Neuvedl ani žádné výhrady k táboru, kam byl odvezen, naopak uvedl, že tábor byl otevřený a mohl z něho i do něho volně přicházet. Ke svému zdravotnímu stavu pak uvedl, že je dobrý. Na rozdíl od pohovoru v dublinském řízení rovněž nesdělil, že má bratrance ve a a že v udával jinou totožnost, i datum narození, 1. 11. 1993. Z předložených fotografií není zřejmé, kdy byly pořízeny.

9. Žalovaná dovodila, že míra důvěryhodnosti žalobce je značně oslabena a tvrzení, která žalobce uvedl v dublinském řízení, jsou ryze účelová, stylem zabránit svému předání zpět do Jak sám žalobce uvedl, nechce se vrátit zpět a i kdyby byl vrácen, stejně by tam nezůstal.
10. Žalovaná konstatovala, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Dospěla k závěru, že v případě žalobce je dáno nebezpečí útěku, neboť nedisponuje platným cestovním dokladem a dal svým chováním najevo, že nebude vyčkávat do doby, než bude předán do s tím, že chce pokračovat do Francie.
11. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zda postačuje uložení mírnějších opatření ve smyslu ust. § 123b ZPC, anebo nikoliv. Dospěla k závěru, že žalobce nemá ani adresu místa pobytu, ani adekvátní finanční prostředky, takže vzhledem k hrozícímu zmaření účelu dublinského řízení žalovaná uzavřela, že nejsou podmínky pro uložení zvláštního opatření.
12. Žalovaná také zkoumala, zda je předání žalobce v dublinském řízení potencionálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. K tomu dovodila, že tomu tak není, neboť žalobce netvrdil žádné rodinné či obdobné vazby na území ČR a ani takové okolnosti nebyly zjištěny.
13. K otázce systematických (systémových) nedostatků v azylovém systému přijímajících členských států žalovaná uvedla, že ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ani Soudní dvůr EU či české soudy aktuálně nepožadují, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů do Žalovaná zjišťovala též veřejně dostupné informace v databázi AIDA či Human Rights Watch. Dále žalovaná vycházela z informací EASO a nevládní organizace Generatie Tanara Romania, která spolupracuje s UNHCR. Kromě toho žalovaná poukázala na statistiky dublinského řízení dle databáze EUROSTAT za rok 2015 a na výsledky tzv. relokací uprchlíků z a Stran aktuálního stavu azylového systému žalovaná poukázala na podkladovou Informaci OAMP ze dne 2. 9. 2019.

14. Z uvedených důvodů vyhodnotila žalovaná možnost předání žalobce do příslušného členského státu jako reálnou a uskutečnitelnou v době trvání zajištění. Délka doby zajištění byla stanovena vzhledem k úpravě v nařízení Dublin III. a § 125 odst. 1 ZPC na 19 dnů (tj. do 4. 8. 2020), a to i s přihlédnutím k judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Azs 11/2015).

15. III. Žaloba

16. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně shrnul průběh zajištění žalobce od jeho vstupu na území ČR dne 20. 5. 2020. Napadené rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění o 19 dnů považuje žalobce za nezákonné, neboť žalovaná se bez řádného odůvodnění nevypořádala s tím, zda žalobce není zranitelnou osobou. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
17. Žalobce uvedl, že žalovaná byla povinna se více zabývat možnou zranitelností žalobce. Odkázal v tomto ohledu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5Azs 223/2017-27. Co se týká právní úpravy, povinnost hodnotit zranitelnost osoby vyplývá z čl. 11 odst. 1 tzv. přijímací směrnice, která se použije v dublinském řízení na základě odkazu obsaženého v čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Upozornil také na názor veřejného ochránce práv o nedokonalosti postupu policie při zjišťování zranitelnosti v řízení podle zákona o pobytu cizinců.
18. V případě žalobce se žalovaná nezabývala zranitelností žalobce ani před vydáním prvotního rozhodnutí o zajištění, ani při vydání napadeného rozhodnutí poté, co žalobce navrhl doplnění správního spisu o podklady ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce byl v minulosti vystaven násilí ze strany rumunské policie a špatnému zacházení v uprchlickém táboře v Rumunsku. Žalovaná se tvrzením žalobce nezabývala s odkazem na jeho sníženou důvěryhodnost.
19. Žalobce tvrdí, že jeho tvrzení obsažená v protokolu o pohovoru v rámci tzv. dublinského řízení nelze označit bez dalšího za účelová. Žalované chybí nastavené mechanismy pro identifikaci zranitelných osob.
20. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

21. IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

22. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 7. 2020 žalovaná uvedla, že námitky žalobce považuje za nedůvodné. K námitkám samotným uvedla, že žalobce sám ve své výpovědi při podání vysvětlení neuvedl jedinou skutečnost, na základě které by žalovaná mohla dovodit, že by v byl vystaven špatnému zacházení. Tělo žalobce neneslo žádné viditelné stopy násilí ani v jeho chování nebyly zaznamenány žádné známky případného traumatu z nelidského zacházení. Naopak žalobce před vlastní výpovědí uvedl, že se cítí zdrav. Ani ze zbytku jeho výpovědi neplyne, že by v čelil špatnému zacházení či nevyhovujícím podmínkám v uprchlickém táboře.
23. Žalovaná je toho názoru, že nepřekročila meze správního uvážení, pokud dospěla k závěru, že tvrzení žalobce, která nebyla ničím podložena a která byla učiněna až měsíc po prvotním zajištění, jsou účelová s cílem vyhnout se předání do, které přijalo odpovědnost posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu. Důvěryhodnost osoby žalobce byla oslabena nejen zřejmým rozporem mezi jeho počáteční výpovědí a dodatečným vyjádřením, ale i tím, že před orgány vystupoval záměrně pod smyšlenou identitou. I kdyby žalovaná připustila, že byl žalobce vystaven při svém zadržení po nelegálním překročení státní hranice fyzickému útoku ze strany rumunského policisty, jednalo by se spíše o exces, na základě něhož nelze usuzovat, že by mu byl opět žalobce v případě předání zpět do vystaven. Situace v podle názoru žalované nevykazuje znaky systémových nedostatků.
24. Žalobce proto není zranitelnou osobou, kterou by nebylo možné předat zpět do Z uvedených důvodů žalovaná navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
25. V replice k vyjádření žalované ze dne 27. 7. 2020 žalobce uvedl, že plně odkazuje na text žaloby, pokud jde o mechanismus pro identifikaci zranitelných osob, který jednoduše absentuje. Tvrzení žalobce o účelovosti výpovědi během pohovoru v rámci tzv. dublinského řízení dle názoru žalobce zcela vybočuje ze zákonů logiky.
26. S ohledem na tvrzení žalovaného správního orgánu, že fyzický útok ze strany policistů je ojedinělý exces, žalovaný odkazuje na zprávy a svědectví zaznamenané a publikované BVMN nabízí možnost vygenerovat jednotlivá svědectví podle nastavených kritérií, žalobce předkládá dokument, který zachycuje osm podaných svědectví o odsunech z, kdy datum bylo nastaveno od 1. 1. 2017 do 27. 7. 2020, celkem organizace eviduje osm zpráv o 9 různých případech odsunu z, během kterých bylo použito násilí či vyhrožování. Těchto 9 případů bylo evidováno mezi 17. 2. 2020 a datem podání repliky.
27. uvádí, že databáze svědectví nemůže být použita pro statistiku odsunu, neboť ne o každém odsunu chtějí jeho oběti podat svědectví a ne vždy jsou k dispozici dobrovolníci, kteří by o svědectví sepsali zprávu. Každá zpráva uvádí typ použitého

násilí, případy zahrnují bití (obušky, rukama, jiné), nadávky, kopání a zničení či krádež osobních věcí. Zprávy hovoří o podepisování dokumentů bez řádného či vůbec žádného tlumočení, nucení k podpisu dokumentů, špatných podmínkách v detenčním zařízení, ničení a krádežích osobních věcí, především peněz a telefonů, použití elektrického zařízení k vyvolání šoku během tzv. *pushbacku*, bití obušky a kabely, kopání a odebírání léků. Zpráva z dubna/května letošního roku hovoří o případech vyhoštění z přes, až do, kde bylo použito závažné násilí, rentgenový snímek zachycuje zranění lebky, které bylo utrpěno při odsunu z (s. 8).“

28. Ve zprávě z června 2020 se hovoří o brutálních praktikách, kde byli muži i ženy mláceni kabely a obušky, bylo jim vyhrožováno použitím zbraní, text vychází především z dostupných svědectví. Výše uvedené zprávy jasně prokazují, že policejní brutalita a násilí není ojedinělý exces, ale že se jedná o opakující se jev, který je neziskovými organizacemi monitorován.

29. V. Posouzení věci krajským soudem

30. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
31. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle dílu prvního, hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spise žalované.
32. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl kontrolován policejní hlídkou na parkovišti v prostoru bývalého hraničního přechodu Lanžhot dne 20. 5. 2020. Ve správním spise je obsažen záznam ze systému EUODAC, protokol o podání vysvětlení ze dne 21. 5. 2010. Při něm žalobce zejména uvedl, že pěšky překročil hranice ze do bez převaděče. Pak je kontrolovala policie a odvezla je do tábora, kde dostali nějaké dokumenty. Tábor byl otevřený, takže mohli volně odejít. Za dva až tři měsíce odešli s kamarádem z tábora a překročili maďarskou hranici v kamionu. Poté vystoupili v ČR a byli zajištěni policií. Žalobce se chtěl dostat do, nechce se vrátit do
33. Z dalšího průběhu řízení je patrné, že žalovaná vydala rozhodnutí o prvotním zajištění dne 21. 5. 2020, dále obdržela oznámení o zahájení tzv. dublinského řízení ze dne 1. 6. 2020. Žalovaná reagovala prodloužením zajištění rozhodnutím ze dne

16. 6. 2020. Poté obdržela podnět žalobce k doplnění správního spisu o podklady z tzv. dublinského řízení, konkrétně kopii protokolu o pohovoru ze dne 17. 6. 2020. Následně bylo vydáno rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění o 19 dnů (napadené rozhodnutí).

34. Žaloba **není důvodná.**

35. Krajský soud ve shodě s argumentací žalobce poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 6Azs 275/2018-72 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož otázka, zda je cizinec zranitelnou osobou, resp. zda se stal obětí obchodování s lidmi, má význam i pro správné posouzení toho, zda je přemístění cizince možné s ohledem na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Jelikož zajištění žalobce bylo provedeno za účelem jeho předání do v dublinském řízení (§ 129 odst. 7 ZPC), je otázka zranitelnosti žalobce relevantní i pro rozhodnutí o zajištění žalobce, jakož i jeho prodloužení, o něž se jednalo v předmětné věci.

36. Zákon o pobytu cizinců (ZPC) však žádné vymezení zranitelnosti osoby neobsahuje. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, které však nelze v řízení o zajištění podle § 129 ZPC přímo aplikovat, se zranitelnou osobou rozumí zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.

37. Ve smyslu čl. 28 odst. 4 Nařízení Dublin III. platí, že pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištění osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu čl. 9, 10 a 11 směrnice 2013/33/EU. Podle čl. 11 této směrnice platí, že *„Hlavním zájmem vnitrostátních orgánů by mělo být zdraví, včetně zdraví duševního, zajištěných žadatelů, kteří jsou zranitelnými osobami. Jsou-li zajištěny zranitelné osoby, členské státy zajistí, aby byly tyto osoby pravidelně kontrolovány a aby se jim dostávalo odpovídající podpory s přihlédnutím k jejich konkrétní situaci včetně jejich zdravotního stavu“.*

38. Podle čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (tzv. přijímací směrnice) platí obecná zásada, že *„Členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějící tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, např. nezletilých nebo nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, oběti obchodování s lidmi nebo trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky“.* Podle čl. 22 odst. 1

této směrnice pak platí, že posouzení zvláštních potřeb zranitelné osoby se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stádiu azylového řízení.

39. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou možné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). V tomto ohledu krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí je zcela srozumitelně, přehledně a logicky odůvodněno. Samotné otázce tvrzené zranitelnosti žalobce se žalovaná rovněž dostatečně věnovala, tudíž ani v tomto ohledu není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
40. Co se týká samotného obsahu zdůvodnění závěru žalované ohledně tvrzené zranitelnosti žalobce, krajský soud uvádí následující. Ze správního spisu je jednoznačně patrné, že v protokolu o podání vysvětlení žalobce nezmínil žádné indicie nasvědčující, že by na své cestě v zažil nepříznivé či dokonce nelidské zacházení ze strany rumunské policie. Zjevně ani protokolující úřední osoba nezaznamenala, že by žalobce nesl nějaké viditelné stopy po bití či mučení, pročez tímto směrem nepadly žádné upřesňující otázky. Nicméně žalobce sám uvedl jako důvod pro svou neochotu vrátit se do, že se mu v nelíbilo, není to pro něho vhodný stát, nechce zůstat v takovém chudém státě, kde by nemohl najít práci. Potvrdil svůj záměr jet do
41. Naproti tomu z jeho výpovědi v dublinském řízení při pohovoru dne 17. 6. 2020 žalobce vylíčil, že policisté s nimi zacházeli velmi hrubě, dokonce došlo k fyzickému napadení, policista žalobce např. praštil hlavou do zdi, lékařské ošetření však nevyhledal.
42. Krajský soud souhlasí s hodnocením těchto výpovědí žalobce jako méně věrohodných a nepřesvědčivých, které spíše naznačují, že žalobce hodlá ztížit Ministerstvu vnitra jeho rozhodování o přemístění zpět do Naproti tomu ve věci zajištění žalobce brojil teprve proti druhému prodloužení zajištění napadeným rozhodnutím, což nepochybně souvisí s tím, že již byl zastoupen toutéž organizací jako v řízení o přemístění (dublinské řízení).
43. Krajský soud pak dále poukazuje na skutečnost, že žalovaná v jednoúkonovém řízení o zajištění či jeho prodloužení nemá časový ani věcný prostor k hlubšímu zkoumání zranitelnosti žalobce. Jinak je tomu v samotném dublinském řízení, v němž přísluší Ministerstvu vnitra odpovědnost za rozporování případně zvláštních potřeb cizince. Definování zranitelné osoby je významným prvkem pro další fáze řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kdy zákon dále předpokládá určení specifických potřeb materiálního i procesního charakteru a zohlednění

specifické situace zranitelných osob, a to nejen tehdy, jde-li o uložení alternativy k zajištění, případně o samotné zajištění (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6Azs 170/2019-50).

44. Pokud žalobce uvedl v dublinském řízení, že byl opakovaně bit a slovně napadán ze strany policie poté, co byl zadržen po přechodu hranice, krajský soud upozorňuje, že i kdyby jeho tvrzení byla pravdivá a při podání vysvětlení žalované je žalobce záměrně zamlčel, neznamená to bez dalšího, že by splňoval definici zranitelné osoby. Většina uprchlíků, kteří přecházejí ilegální hranice jednotlivých členských států EU, musí počítat s tím, že se střetnou s určitým nepříznivým zacházením ze strany bezpečnostních složek členských států, a to zejména při neochotě podvolit se zadržení a provedení lustrací v evidencích schengenského systému. Pokud při těchto zákrocích dojde k excesům a nezákonnému jednání bezpečnostních složek, nestávají se oběti těchto zákroků automaticky zranitelnými osobami. Jde vždy o to vyhodnotit, zda se jednalo o formu **hrubého psychického či fyzického násilí**, a nikoliv o běžné nasazení zajišťovacích prostředků v rámci konání policejních jednotek (např. nasazení pout, použití chvatů, kopů, atd.).
45. Jelikož žalobce sám nesdělil takové skutečnosti žalované při svém prvotním zajištění a indicie k takovému zacházení nebyly zjevně dovoditelné ani z jeho fyzického stavu a chování, nelze vytýkat žalované, že se žalobcem nezacházela jako se zranitelnou osobou.
46. Ve vztahu k dokumentům nevládní organizace, resp. konkrétně vybraným pasážím z těchto dokumentů krajský soud uvádí, že nezpochybňuje validitu informací v nich uvedených a neučinila tak ani žalovaná v soudním řízení. Citované dokumenty vypovídají o tom, že v několika případech mělo dojít k tzv. násilnému (ad hoc) navrácení cizince z zpět do, a to za užití vyšší intenzity násilí. Konkrétně zpráva z června 2020 (s. 8) se věnuje podrobněji násilí rumunské policie na hranicích se a odkazuje na čtyři zprávy, které vypovídají o 23 osobách, které byly nelegálně přemístěny policií do, ačkoliv byly žadateli o azyl. Srbské nevládní organizace hovoří dokonce o dvou stech lidech denně, kteří jsou násilně navraceni do
47. Bez ohledu na to ke vztahu k předmětné věci krajský soud uzavírá, že případ žalobce je odlišný, neboť se – relativně v pořádku – dostal do uprchlického tábora a byl registrován jako žadatel o azyl. Tudíž je logicky zcela vyloučeno, aby byl považován za oběť násilného navrácení (*ad hoc removal, push back*) tak, jak je popsáno v uvedených zprávách. Případné násilí rumunské policie, které mohl s určitou mírou pravděpodobnosti na své cestě zažít, se zřetelem ke všem okolnostem dokumentovaným ve věci, nedosáhlo úrovně mučení či nelidského zacházení.

48. V. Závěr a náhrada nákladů řízení

49. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadovala (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2020

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně